

Шейсет и първа глава

Групата, водена от Иво Жупан, поема по широкия горски път към историческата врата на рая. Короните на хилядолетните дървета закриват небето и образуват зелен тунел. Наоколо се чуват само гласовете на безброй птици, иначе цари спокойствие, няма следи от скорошно присъствие на хора. Пътят е обрасъл с не много висока трева и мъх и настилката му почти не се забелязва.

- Оттук минават само туристически групи, които отиват да видят историческата врата на рая – обяснява Иво Жупан. - Всяка година около датата, на която нашите предци преминали през вратата на рая, по този път минават стотици хиляди поклонници. Тогава наистина е оживено. През останалата част на годината само в почивни дни можете да срещнете отделни заблудени туристи. За повечето жители на Алтре Мунс туризмът е само с някаква цел – отива се обикновено на поклонение на определено място, и то веднъж годишно. През останалата част на годината ходенето пеш е едва ли не срамно нещо.

- И на Земята е така – казва Драгица. - Трудно можеш да намериш някой, с който да повървиш пеша десет или двайсет километра през уикенда. Да не говорим през делничните дни. От много бързана за работа никой не може да се разхожда спокойно в парка.

- Сега това е добре за нас – казва Миро. - Ако тук гъмжеше от туристи, какво щяхме да правим?

- Аз лично щях да се справя – отговаря Драгица.

- Как? - пита Миро.

- Просто си вървя по пътя и се правя на ударена – обяснява Драгица. - Ако някой стане досаден, просто ще го

зашеметя. Но предполагам, че туристите не са такива. Те обичат да ходят пеша, а не да доносничат за някого пред властите.

- Тук всички са много бдителни – казва Винко Станс. - Ако някой е разбрал, че властите те търсят, веднага, щом те зърне, ще съобщи в полицията.

- Ами в такъв случай щях да взема заложници – смее се Драгица.

- Те ще ни забавят – намесва се Блавор. - Няма полза от вземане на заложници.

- Ти май имаш опит, а? - пита го Драгица.

- Мисля, че имам – уклончиво отговаря Блавор.

- Сигурно си се измъквал отнякъде? - продължава да подпитва Драгица.

- Веднъж ми се наложи – започва да разказва Блавор. - На една планета трябваше да разтоваря някакви стоки. Един мой редовен клиент ги беше поръчал от някакъв доставчик и аз бях само превозвач. Нямах представа какво има в контейнерите, защото бяха запечатани от митницата на Мундо Майс. Когато обаче митничарите на онази планета отворили един от контейнерите, намерили контрабандни стоки, сред които имаше и оръжие. Дали е било така не знам, може и да са го нагласили, но преди да отворят контейнерите, вместо да ме оставят да присъствам на отварянето, ме бяха извикали в митническия офис, за да попълвам декларации. Както и да е, опитаха се да ме задържат в офиса, което също ме навежда на мисълта, че работата беше скалъпена. Тогава ми се наложи да взема няколко митничаря за заложници. Бяха петима или шестима. Двама-трима от тях още в началото припаднаха от страх. Останаха трима, които трябваше направо да мъкна със себе си до кораба, за да ги използвам като жив щит. Толкова усилия не съм полагал

през целия си живот. Успях да се добера до кораба си и да излети, но се зарекох никога да не вземам заложници.

- Ами ако това е единственият начин да се измъкнеш? - пита Драгица.

- Не знам, дано не ми се налага да го правя пак – отговаря Блавор. - Мисля, че вече съм и по-опитен, няма да натоваря нещо, за което нямам гаранции за съдържанието. Вярно, страшно много документи трябва да преглеждам, нещо може да ми убегне, но затова имам армия от сътрудници. Всичко се проверява от няколко човека.

- Това важи за търговията – казва Драгица. - Нашият случай е съвсем различен.

- Внимавам да не се замесвам в разни истории – обяснява Блавор. - Не се задържам в компания на съмнителни типове. Но сегашния случай не мога да го окачествя по никакъв друг начин, освен като нелеп.

През това време Винко Станс гледа екрана на компютъра си и казва:

- Няма къде да отидем. На всички места под юрисдикцията на управата на Алтре Мунс ни издирват. Ако успеем да се доберем до Земята, там ще ни заловят.

- Не съвсем – не се съгласява Блавор. - Знам кода за набиране на вратата на рая в нашата база на Земята. Тя се стопанисва от сивите.

- Сивите? - подскача Драгица – Нещо не ми харесват!

- Защо? - пита я Блавор. - Те са съвсем безобидни.

- Безобидни, друг път! - категорична е Драгица.

- Ти май си спомняш нещо? - гледа я Винко Станс с надежда в погледа.

- Какво да си спомням? - пита Драгица.

- Ами за сивите – казва Винко Станс.

- Какви сиви? - чуди се Драгица.

- Ами нали преди малко каза, че нещо не ти харесвали – обяснява Винко Станс.
- Така ли казах? - още по-учудена е Драгица.
- Ами да, ето, всички те чуха – казва Винко Станс.
- Миро, ти чу ли? - пита Драгица.
- Ами за съжаление, да – отговаря предпазливо

Миро.

- Иво, ти чу ли? - отново пита Драгица.
- Чух – потвърждава Иво Жупан. - Може би обратният процес вече е започнал.
- Какъв обратен процес – не разбира Драгица.
- Инсталираната ти самоличност започва да се разпада – обяснява Иво.
- Ти какво искаш да кажеш? - хваща го за реверите Драгица. - Че съм доктор Джекил и мистър Хайд?
- Какво значи това? - дърпа се Иво Жупан.
- Земни шегички – казва Физор Апс.
- Една книжка – казва Миро. - Трябва да я прочетеш. Мога да ти я копирам, имам я в компютъра.
- Драгица пуска Иво Жупан и казва:
- Terribly sorry!
- Моля? - не разбира Иво Жупан.
- Извинява ти се на странен език – обяснява Блавор.
- Странен? - не схваща Иво Жупан.
- Добре де, чужд – поправя се Блавор.
- На Земята има хиляди чужди езици – обяснява Физор Апс.
- Този не е чужд – казва Миро. - Той е международен.
- Не ви разбирам хумора – казва Иво Жупан. - Толкова ли са различни хората на Земята?
- Ще ти се наложи да провериш сам – отговаря му Драгица.